

ממנה ומתפשטים בהם כמו נחלים שמתפשטים מהים על הארץ. ואם לא, היא ה' בעצם יחיד, בלי התפשטות הנחלים. כך כלי השכינה, הם מלאכים קדושים למעלה, וישראל למטה, אם יש בהם פעלי מדות, פעלי חסד חסידים, גבורים פעלי תורה נביאים וכתובים, צדיקים אנשי מלכות, שנאמר בהם (דניאל א) ואשר פח בהם לעמד בהיכל המלך, בעמידת התפלה, בהיכל המלך אדני, מלך שלה יהו"ה. והם חכמים ונבונים ראשי ישראל, ולא ראשי ערב רב שנאמר בהם (איכה א) היו צריה לראש. היא התפשטה עליהם בעשר ספירות שלה. באותו זמן ירד עלת העלות ביו"ד ה"א ו"א ה"א, לרדת עליהם ולהקים שכינה עליהם.

ובזמן של (שמות ב) ויפן כה וכה וירא פי אין איש, היא אומרת: (שיר השירים א) שלמה אהיה פעטיה, מעטפת בעצמה שלא התפשטה עליהם. והקדוש ברוך הוא צונח עליו ואומר: איכה ישבה בדד.

בין כך קם המנוחה הקדושה ואמר, רבון העולם, הרי פאן רועה הנאמן, שבו נאמר (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד, עד פעת (שמות ב) וירא פי אין איש. הרי פאן והאיש משה, ששקול לששים רבוא של ישראל, וכו' (תהלים לג) ממכון שבתו השגית. שבו נאמר על דור הגלות האחרונה, (ישעיה ג) וה' הפגיע בו את עון כלנו. והוא פלול בעשר מדות, שפגללן אמת (בראשית יח) לא אשחית בעבור העשרה. רד עליו להשגיח על העולם וקיים דבריך,

בנחלים דמתפשטן מן ימא על ארעא. ואי לא, איהי ה' בגרמא יחידאה, בלא אתפשטותא דנחלין.

הכי מאנין דשכינתא, אינון מלאכין קדישין לעילא, וישראל לתתא, אי אית בהון מארי מדות, מארי חסד חסידים, גבורים מארי תורה, נביאים וכתובים, צדיקים, אנשי מלכות, דאתמר בהו (דניאל א) ואשר פח בהם לעמוד בהיכל המלך, בעמידה דעלותא. בהיכלא דמלפא אדני, מלפא דילה יהו"ה. והם חכמים ונבונים ראשי ישראל. ולא ראשי ערב רב, דאתמר בהון, (איכה א) היו צריה לראש. איהי אתפשטת עליהו בעשר ספירן דילה. בההוא זמנא, נחית עלת העלות, ביו"ד ה"א ו"א ה"א, לנחתא עליהו, לאקמא שכינתא עליהו.

ובזמנא (שמות ב) דויפן פה וכה וירא כי אין איש, איהי אמרת, (שיר השירים א) שלמה אהיה כעוטיה, מעוטפת בגרמא דלא אתפשטת עליהו, וקודשא בריך הוא צונח עליה ואמר, (איכה א) איכה ישבה בדד.

אדהכי, קם בוצינא קדישא ואמר, רבון עלמא, הא הכא רעיא מהימנא. דאתמר ביה (במדבר יב) והאיש משה ענו מאד, עד פען וירא כי אין איש. הא הכא והאיש משה, דשקיל לשתיין רבוא דישראל. וביה (תהלים לג) ממכון שבתו השגית. דביה אתמר לגבי דרא דגלותא בתראה, (ישעיה נג) וי' הפגיע בו את עון כלנו. ואיהו כליל בעשר מדות, דבגינייהו אמת (בראשית יח) לא אשחית בעבור העשרה. נחית עליה, לאשגחא על עלמא, וקיים מילך, דאנת קשוט, וכל מילך קשוט. דאיהו גמל חסד עם שכינתא, וקטיר שפחה